

sagde: „en Fjerdedel under Hensyntagen til Forholdet mellem den skattepligtige Indkomst i den enkelte Sognekommune og dennes samlede Udgifter i det forløbne Regnskabsaar til Aldersrente, Skolevæsen og Vejvæsen“. Man er altsaa for denne Fjerdedels Vedkommende i det høje Folke-ting gaaet bort fra det nuværende og over til en ny Regel, og hertil følger vi ved Ændringsforslag Nr. 12: „Fordelingen af den sidste Fjerdedel under Hensyntagen til andre Omstændigheder“ — altsaa andre Omstændigheder end dem, der er fastslaaet her — „kan kun ske, hvor særlige Forhold taler derfor, og dette vedtages med et Flertal af to Trediedele af Amdtsraadet Medlemstal“. Man opretholder altsaa for saa vidt Regelen, men aabner en Mulighed for Amtskommunerne for, hvor særlige Forhold taler derfor, i nogen Grad at foretage Fordelingen paa samme Maade som tidligere. En saadan Fordeling kan imidlertid kun ske med $\frac{2}{3}$ af Amdtsraadsmedlemmernes Tilslutning.

Vi kommer saa til § 8, som omhandler Grundstigningsskyld. Herom maa jeg sige, hvad jeg maaske allerede sagde ved første Behandling, at jeg i mange Aar har været en Tilhænger af en Grundværdistigningsafgift, hvilket jeg ogsaa har givet Udtryk paa forskellig Maade, og saaledes som de forskellige Bestemmelser om denne Afgift er formet i det foreliggende Lovforslag, hilser jeg det med Glæde. Thi Forholdet er det, at jo længere man arbejder med en saadan ny Form for Beskatning, som Grundværdistigningsafgiften er, des mere ser man, at der er forskellige Mangler ved den. Jeg talte ved første Behandling noget om Bristen ved de stedfunde Ansættelser, særlig for saa vidt angaar Ansættelsen til Ejendomsskyld. Jeg maa sige, som jeg ogsaa har tilladt mig at udtrykke det med nogle faa Ord i Betænkningen, at Hovedgrundlaget baade for Grundskyld og ganske særlig for Grundværdistigningsskyld maa være en Ansættelse, der er foretaget af erfarne Vurderingsmyndigheder og under en saadan Form, at man er klar over, samtidig med at Ansættelsen foretages, at den skal benyttes til endnu en Skat ovenpaa den første, ovenpaa Statsgrundskylden. Denne min Opfattelse, som jeg ikke er ene om, har for saa vidt fundet Gehør i Udvalget, som vi dels har føjet 3—4 nye Stykker til første Stykke, dels har omskrevet de eksisterende.

Det første af disse Ændringsforslag, Nr. 13, gaar ud paa at fastsætte de Regler, hvorefter Vurderingen til denne Grund-

stigningsafgift skal foregaa, og ved at læse Stykket igennem vil man se, at det, vi her har fastlagt som det første Udgangspunkt for en Værdistigningsafgift, bliver de Vurderinger, der træder i Kraft pr. 1. Januar 1927. Det vil blive det første Udgangspunkt. Dette Udgangspunkt skal saa sammenlignes med Vurderingen i 1932, og ved Ansættelsen i 1932 bliver det afgjort, hvorvidt der i den forløbne Tid har været en Værdistigning af en saadan Størrelse, at den kommer ind under Beskatningsreglerne, idet der staaer, at man skal fastsætte, med hvilket Beløb Ejendommens Grundværdi er steget siden den almindelige Vurdering, som ligger nærmest efter Kommunalbestyrelsens Beslutning, altsaa en Stigning, som skal kunne konstateres paa et Tidspunkt, der ligger efter Kommunalbestyrelsens Beslutning. Det vil i Praksis sige, at hvis en Kommunalbestyrelse i December 1926 beslutter at indføre disse Regler for Beskatning af Grundstigning, kan denne Værdistigning ikke konstateres, før der er foretaget to Vurderinger, som viser Stigningen mellem 1927 og 1932, og Værdistigningsskylden kan derfor kun forfalde som Skat efter 1. Januar 1932. Hvis Kommunalbestyrelsen derimod venter til Januar Maaned 1927 med at indføre Grundværdistigningsafgiften, vil Grundstigningsafgiften i denne Kommune først kunne opkræves efter 1. Januar 1937.

Ændringsforslag Nr. 14 gaar ud paa, at naar en Ejendomsbesidder har gjort store Arbejder paa sin Mark, sin Byggeplads, eller hvad det nu er, Arbejder, som kan dokumenteres gennem bestemte Udgifter, den paagældende har haft, maa han have Ret til at trække de Beløb, der saaledes er anvendt til Grundforbedring, fra, før Grundstigningen bliver at konstatere. Det er maaske et lidt uheldigt Udtryk, naar vi i 4de og 5te Linie i Ændringsforslaget taler om „private Foranstaltninger“, thi det har været vor Hensigt ogsaa at tage de Foranstaltninger med, som bliver foranlediget af offentlige Institutioner, f. Eks. Kloakanlæg. Saadanne Foranstaltninger foranlediges af Kommunerne, maaske over et større Areal af Grundene, men samtidig med, at Kommunalbestyrelsen beslutter dette og udfører det, paaligner den maaske Grundejerne en meget betydelig Udgift dertil. Det har selvfølgelig været vor Hensigt, at de Udgifter, som paa den Maade fremkommer ved offentlige Foranstaltninger, skal kunne fradrages.

Jeg maa maaske yderligere sige, at